

Aczél Géza

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

ÁRESÉS

mikor még a művészetek értelmén merengtem a szakma egyik legfőbb gondja volt mennyit is ér benne a morál rövid emberöltőnyi futamokban sohasem tetszett nekem a teljes tagadás mert a jellem s a mű valamiféle gumioptikán keresztül kibogozhatatlan szövevényben összejátszott még mítoszteremtések gyanús pillanatai előtt zsigerből támadt a tiszta érzés hogy a szélhámos gesztusokkal hiteltelen értékekbe foglalni az időnként szertefoszló szép világot a gyarlók közt rábökve néhány kiválasztottra kiken állítólag sosem bűzlik a létezés mocsa és farvizükön tág kebellet életünk során önelégülten elcsónakázhatunk azután a nehéz kérdést bölcsebbre nyitva lassan az is felderengett hogy a bátorságnak és a kulcshelyzeteknek is lehetséges esztétikailag megfontolható titka amely a zajos és tömegpszichózissal megvert öblös fórumokon összeér ahol átmenetileg tolerálhatóvá válik a szellemi áresés mivel olykor bontani illik a ránk feszülő betonfalakat csak hogy a racionális érzelem mögötti térben a törmelék gyakorta ottmaradt újra szennyezve az ideális világot mivel az az ember szép álmából kihágott magányosan vezekelve

ARGÓ

az okos fiút mindig kedveltem ami tartósan tartózkodó pózomban ritka de amikor egyszer egy sznobokkal kevert rangos társaságban bevakkantotta az épp divatos angol vauut megdermedt az inga s azóta is gyötör e kettősségnek mi lehet a titka amikor a bölcs elme önmagát elereszti s engedve a bulvár nyomásnak a népszerűség piacán átmenetileg nem érdekli semmi csak a jó megfelelés ahol visszaüzen röviden a magány ellenszelén a megvetett ám vágyott népszerűség mert ahogy mondani szokás emberből van ő is s ki tudja jellemének hol búvik feltáratlan sötét alagútja amikor a szakma becsült dikciója fönt a világosságban véget ér vagy csak a szemtanú finnyás mellécsúszása ez az egész körülményes lírai handabanda melyben éppen hogy magad veszel morális terheket magadra mint mikor alantás argóban lubickolnak felszínesen a barátok s te egy fordított logika szerint valós lényüket egy lentebbi szintre bedarálod a fogalom tág körét ki se bontva amikor a genezist nem csak egy goromba nyelvi futam árnyalhatja épp úgy a szeretet és az indulat a metalét akolmelege amelyek hosszú távra rendezik el a súlypontokat

ARGUMENTUM

talán odébb említettem már egy irodalmi rendezvény után a baráti beszélgetésbe hirtelenjében odalépett a közismerten nyikhaj tényérnyaló s keményen rám szólt ne politizálj mivel az egyik sajnálatos gyengeségem hogy egyetemi vizsgákon is kifelé

botorkálva jutottak eszembe a szép tételvariánsok amire a hallgatóság előtt lecsaptam volna ő már meglehetősen önteltséggel tovább mászott és mint a méh fullánkja sok csípős argumentum belém szakadt noha a kapkodást sose szerettem időnként a kellő gyorsaság nem utolsó feladat legyen az különféle életveszély netán fontos vitákban egy szellemes ríposzt vagy a száguldó szélső taccsra tevése mikor a fiatal hév utólag sem gondolja másként megérte felöklelni a bestiát legyen bármilyen szigorú is a fontos játékszabály és az árnyaltabban gondolkodó alkat amely attól még nyugodtabban alhat persze csak egy kor előtt mert apróbb célokért kis botlásokat áldozott de mikor terpeszkedő érveinek mentén észreveszi hogy rászokott a relatívra duzzasztott hitre kételyeit nincs már hová hintse mivel a fórumok kiürültek az igazságnak lejárt szavatossága és újra rendezte magát az új világ

Fekete Vince

Nem van sehol

Az lesz majd a legnehezebb.
Amikor nem lesz semmi. Csak a
csend lesz. Nem lesz Nap, Hold,
nem lesz a közös égítest. És nem
lesznek csillagok sem. Kint vagyok
majd, vizet viszek a kútról. Nézem
a helyeket, mindenik emlékeztet
valamire. Viszem a vizet. Mint
a semmit. Mintha lyukas vödörben
hordanám. Viszem hazafelé az
emelkedőn, be a kapun, az udvarra,
a házba. És megint, és megint,
és megint. Viszem az életembe.

Ahol már nem vagy sehol.

Letarolt kultúrák

Mert tudnia kell, szinte kiabálja a telefonba
A majdnem negyven perc legvégén, hogy
Nem várhat tovább, most először, ennyi
Év után meg lett volna minden lehetőségük,
Meg is volt!, és nem érti, végképp nem, hogy *ez így*
Mégis hogy lehet, fel nem foghatja, nem azt,
Hogy *ott* nem tudna élni, hanem hogy *vele* nem,
Igen, *velem*, érti?, kiabálja kétségbeesetten,